

Fenomén

O fenoménu (jevu) můžeme uvažovat pouze za předpokladu, že tu je něco, co se jeví (vyjevuje), ale zároveň že se to jeví (vyjevuje) někomu (nějakému subjektu), kdo k tomu, co se jeví (vyjevuje), nějak přistupuje. Sám fenomén tedy nejenom nemůžeme ztotožňovat s tím, co se jeví (vyjevuje), tedy s nějakým „jsoucna“, ale nemůžeme jej ani vůbec považovat za samostatnou skutečnost (předmětnou, tedy ani za samostatný předmět), která by se sama mohla také ještě nějak jevit (vyjevovat). Jinak tomu je v případě, že o nějaký konkrétní subjekt nemáme specifický zájem; pak nejde o to, jak se jeví se skutečnost *vyjevuje*, ale jak se *ukazuje*. Každé skutečné (pravé) jsoucno se děje, tj. je to událost určitého typu; to znamená, že se ukazuje v průběhu svého dění (bytí) vždy trochu jinak, protože se proměňuje. Dějící se jsoucno se tedy ukazuje vždy aktuálně v konkrétní podobě, tedy jakožto konkrétní „úkaz“, který může být vnímán (na který mohou reagovat jiná jsoucna); jako celek se vlastně nemůže nikdy „ukázat“, nýbrž vždycky jen jako série celé řady jednotlivých úkazů. Žádný jednotlivý úkaz se však nemůže stát fenoménem (a nemůže tedy být identifikován jakožto fenomén); fenomén naproti tomu musí být ustaven, vytvořen, konstruován až na základě celé řady registrovaných (vnímaných, povšimnutých) úkazů téhož jednoho jsoucna.

(Písek, 140120-1.)